

"מדוע הפקרתי את בתי?"

- מאת רינה לוקאס -

הילדה לא אוכלת איתי ביחד. סידרו לנו ארוחה במטבח זול. הייתי שם פעם ויותר לא אלך לשם. בגלל קצת דיסה ולחם אני לא רוצה שידקרו אותי בעיניים. הייתי בכל המוסדות; באף מוסד לא רוצים לקבל את הילדה. אומרים שאם מישהו יחתום לי על ערבות שאני אעבוד ואשלם בעדה, אז יקחו אותה. אין מי שיחתום בשבילי. אבא שלי לא רוצה להכיר אותי יותר.

אילו הייתי יכולה להשאיר את הילדה אצל מישהו ביום, הייתי עובדת ומרויחה כסף. אני מוכנה אפילו למסור את הילדה לגידול ולאיומץ, בתנאי שיתנו לי לבקר אותה ו- לראות אותה.

★ ★ ★

ה זמן עובר לאט לאט. אנשים טובים בבית המלון ניסו לסדר את הילדה ויא הצליחו לעשות כלום. כשהייתי כבר על סף היאוש מסרו לי כתובת של משפחה בטנז' טורה, שרוצה לאמץ ילד. נסעתי לשם ברכבת. הגעתי בלילה וטעייתי בדרך. הלכתי בכביש בחושך שעות שלימות, כשאני מחזיקה את אילנה בוריעותי וחבילה על גבי.

למשטרת אילת והסמל התורן אמר שנפנה לרב. אבל תומאס לא רצה ללכת לרב. היינו באילת ששה שבועות. כמה ימים הוא עבד בכל מיני עבודות. אבל בשום מקום לא התמיד. ראיתי מה המצב ואמרתי לו: "אתה יודע מה, תמכור את הרדיו ותיסע עם הילדה לסדר אותה במוסד בחיפה." הוא קיבל 150 לירות. ליויתי אותו עד האוירון ואמרתי לו שהדבר הראשון שיעשה שיכתוב לי מה עם הילדה.

אני נשארתי באילת ועבדתי בתנובה הימית; היתה לי עבודה טובה. חיכיתי שבוע ולא קבלתי שום מכתב. התחלתי לדי- אוג. הילדה היתה כל מה שהיה לי בעולם; היא היתה הנפש היחידה שאהבתי אותה. לא יכולתי לישון מרוב פחד מה קרה לה.

★ ★ ★

ב אחד הימים באה משטרה לחזורי ו- עצרה אותי. לא ידעתי מה הם רוצים ממני. אבל בלב שלי הרגשתי פחד איום, שמא קרה משהו נורא. לא רציתי אפילו לחשוב על מה שיכול היה לקרות. במשטרה התחילו לחקור אותי איפה בעלי ואיפה הי-

יודעת אם אהבתי אותה, אבל הייתי בודדה. הוא היה צעיר ממני בחמש שנים, גבר צעיר ובריא. אבי התנגד לנשואים שלנו. "איך את יכולה להתחתן עם בחור שלא יודע אף מלה תורה?" שאל אותי. הוא לא היה מרוצה מהחחונה. הוא נתן את הכסף ולא בא למסיבה. התחננו בועד הקהילה. היו שם רק כמה מכרים. חשבנו שנעבוד ביחד, נעשה כסף ונוכל להיות כמו בני אדם.

★ ★ ★

אבא נתן לנו חדר. הוא גם שלח קצת ארזים. חודש אחרי החחונה נכנסתי להריון. אבל כבר אז לא היו החיים שלנו מאושרים. בעלי לא מצא עבודה. התחיל לנדנד לי והחלו מריבות בינינו. פעם, בשעת מריבה, הוא הכה אותי. אחר כך בא וביקש סליחה. "סתלחי לי, אני לא אשם, המצב עושה אותי כזה", התנצל. אני המשכתי לעבוד בהדבקת קופסאות והוא הסתובב ברחובות. התקיימנו ממכירת

ר כרתי את תומאס בנשף רקודים לפני שנתיים. הלכתי עם החברה שלי לאיזה נשף ברחוב שינקין. התזמורת ניגנה, היה מצב רוח. האנשים רקדו ושרו. שתינו קצת והרגשתי את עצמי טוב. רקדתי עם כמה בחורים. אבל הרגשתי שבחור אחד שם לב אלי במיוחד. עשינו הכרה.

הוא ליווה אותי הביתה. תומאס היה בחור גבוה, מוצק ויפה, בחור שכל נערה חולמת עליו. אני הלכתי על ידו ושחקתי. הוא דיבר כל הזמן. תחילה לא שמתי לב כל כך למה שהוא אומר אבל פתאום, אני לא יודעת למה, נגעו דבריו אל לבי. הוא סיפר לי ש- עלה מהונגריה לפני חשע שנים. המקצוע שלו הוא חייטות, אבל בזמן האחרון אינו עובד. הוא סיפר שאינו יכול להתקשר לי מקום עבודה קבוע מפני שהוא מרגיש את עצמו בודד בחיים. בלי מטרה. כשהיה ילד קטן התגרשו הוריו. הוא התגלגל ממוסד למוסד.

לידה לרא מקלט. מדרגות בית המלון וכניסות לבתיים אחרים שיכנו את האם ובתה, שלא מצאו קורת גג לראשן בעיר של 300 אלף תושבים ומוסדות טעד רבים.

מקלט לידה לאילנה במשך לילות קור רבים, שימש משרד בית מלון תל-אביבי מדרגה נמוכה. על גבי שתי כורסאות נפרשה שמיכה, ששימשה כמצע לגופה הרך של התינוקת.

קרוב לחצות עצר נהג והסכים להסיעני לי- חיפה. הוא הביא אותי לתחנת המשטרה וברח עם החבילה. כשחזרתי לתל-אביב כבר לא האמנתי ש- מישהו יכול לעזור לי. הלכתי עוד פעם לי- קרן ילדינו ושם לא רצו לדבר איתי. ישבתי על המדרגות. הם קראו למשטרה שתאסור אותי. אחד השוטרים שריחם אלי אמר לי: "תעזבי את הילדה ברחוב, אז מישהו יהיה מוכרח לטפל בה."

עשיתי כך. זה היה במוצאי חג העצמאות. כשכולם חגגו והעיר היתה מליאה אנשים שמחים. עזבתי את הילדה במלון והלכתי לי, לא חשוב לאן. שמעתי מהאנשים שהמשטרה לק- חה את הילדה והביאה אותה למוסד. הח- לטתי שיתנו לא ימצאו אותי. לא חשוב מה יהיה איתי; העיקר שלאילנה יהיה איפה לגור ומה לאכול. אחרי כמה ימים עצרה אותי המשטרה ברחוב. ישבתי לילה בבית הסוהר ובבוקר לקחו אותי לשופט. הוא אמר שיאסרו אותי אם לא אקח את הילדה. לא היה איכפת לו שאין לי איפה להחזיק אותה. לא רציתי לשבת בבית הסוהר; הסכמתי לקבל את הילדה חזרה. עכשיו שוב אני מסתובבת ברחובות, מ- בלי שאדע מה יהיה מחוץ.

ילדה שלי. אמרתי להם הכל, אבל הם לא אמרו לי מה קרה. שיחררו אותי בערבות ואמרו שאני צריכה לנסוע למשטרת רמת-גן לחקירה. באותו יום קראתי בעתון שעצרו את בעלי אחרי שזרק את הילדה שלנו עלידי בית החרושת של אבא שלי. לא ידעתי מה לי- עשות. חשבתי באותו רגע שאשתגע. הייתי יכולה להרוג מישהו. למחרת נסעתי לתל- אביב.

רציתי לראות את הילדה שלי. הרגשתי שהלב שלי מתסוצץ. הסתובבתי בעיר כמו משוגעת ולא ידעתי איפה להתחיל לחפש. במקרה פגשתי את בעלי ברחוב, שאלתי אותו איפה היקדה והוא רצה להכות אותי. רצתי מיד למשטרה והשוטרים הומיגו גם את בעלי. הם עשו פשרה בינינו והוחלט שלמחרת ניפגש בועד הקהילה כדי להתגרש. חיכיתי בועד הקהילה עד שבא בעלי. בוד- רועותי החזיק את אילנה שלי. כמעט שי- בכיתי. לא היה איכפת לי מה שיקרה ורצתי ולקחתי את הילדה מידי. נישקתי אותה וניענתי אותה. כשהרמתי את הראש כבר לא ראיתי את בעלי. הסתובבתי עם הילדה בי- רחוב. היתה לי מזודה עם חפצים. בלילה נכנסתי לחדר מדרגות, שמתי את הילדה בתוך המזודה וכך עבר הלילה. מאז נשארתי עם הילדה כל הזמן. יש ימים שאני לא אוכלת בכלל ויש ימים ש-

חפצים שונים מהבית. בעלי לא סיפר לי מה הוא עושה כל היום. אבל תמיד היה מתחרט על מעשיו ומבקש סליחה. כל המכרים שלי אמרו לי: "אין דבר, אחרי שיהיה לך ילד הוא ישתנה ויהיה בסדר". ובאמת בהתחלה זה היה כך. כשנולדה לי הילדה הוא היה נורא טוב אלי. הוא ביקש שנקרא לה אילנה; השם מצא חן בעיניו. לי לא היה איכפת. אבא קנה לו או תלת-אופניים כדי שיתחיל לעבוד. הוא יצא פעם ופעמיים וחזר בלי עבודה. אחר כך התחיל לבקש ממני שנמכור את האופניים. מכרנו את האופניים והכסף נגמר במשך כמה ימים.

לא היה לי זמן לטפל הרבה באילנה. כל הראש שלי היה מלא דאגות מה יהיה איתנו. האבא שלי אמר: "ספשים, מסעו לאילת. שם אפשר להרויח ולחיות". מכרנו את החדר שאבא נתן לנו. קבלנו 700 לירות בעדו והלכנו לקנות כרטיסי טיסה לאילת. אבל לפני שנסענו אמר לי בעלי שהוא רוצה לקנות רדיו, שלא יהיה לו משעמם באילת. קנינו את הרדיו הכי טוב, ב-350 לירות, ובעלי קנה גם שעון יפה. באנו לאילת והלכנו לבית של החבר שלו. הוא היה גם כן נשוי. גרנו אצלו. החבר היה אוכל ושותה וישן כל היום. בעלי הסתכל על החבר ועשה כמוהו. התעצבנתי עליו והתחלנו שוב לריב והוא היכה אותי. רצתי

"זה השפיע עלי נורא." אמר לי; "כשהיה לי פעם ילד, לעולם לא אתן לו להיות ב- מוסד". כאילו לא הייתי לידו החל תומאס לרקום הלומות. הוא סיפר עד כמה שהוא מעוניין שיהיה לו בית ושיוכל להיות כמו בן אדם, מפני שמעולם עוד לא ידע מה זה בית.

הבנתי אותו טוב. באותו זמן היתה לי אותה ההרגשה בדיוק. אני נולדתי בפרלניה לפני שלושים שנה. כשהייתי ילדה קטנה מתה האמא שלי. אבי התחתן עם אשה אחרת ועלינו ארצה. לא הייתי בת יחידה, אבל תמיד הרגשתי את עצמי לבד. לאבי יש בית חרושת לקופסאות ברמת-גן. הייתי פעם נשואה אבל נשואי לא עלו יפה והת- גרשתי. אותו זמן הייתי עובדת בקופסאות קרטון או באריות גרות.

אחרי אותו לילה נפגשנו עוד כמה פעמים. גרתי אצל חברה שלי והוא היה בא לשם מדי פעם. באותו זמן סיפר לי שהיה בנבג כמה חדשים, עבד והרויח הרבה כסף. אבל במלון גנבו לו את כל הכסף - ובלי כסף אינו יכול להתחיל בשום עבודה. אמר לי הכנסתי אותו שיעבוד בבית החרושת לי- גרות. הוא עבד כמה חדשים והרויח. "לעו- למ לא אשכח לך מה שעשית בשבילי", הודה לי. כמה חדשים היינו ביחד. אחר כך החלטנו להתחתן. זה היה לפני שנה וחצי. אני לא